

Arrest

nr. 156 548 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, bij gebrek aan een medisch getuigschrift.

Op 14 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 november 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 10 december 2011 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 december 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), omdat verzoeker geen gevolg gegeven had aan een eerder bevel, dat hem op dezelfde dag werd betekend.

Op 1 december 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn, in functie van zijn moeder, E.P.G.G, van Belgische nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 20 januari 2015 werd verzoeker in het Vreemdelingenregister ingeschreven en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 31 mei 2015.

Op 22 januari 2015 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 mei 2015 verklaarde de gemachtigde deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp gezien het inreisverbod van 15 december 2012.

Op 28 mei 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 28 mei 2015 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: C.G., J.P. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 15.12.2012. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 15.12.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat niet betwist wordt dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod en dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder meent eveneens dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van hogere rechtsnormen waaronder de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

De Raad merkt op dat verzoeker zeer uitdrukkelijk en uitvoerig betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 39/79, alinea 2, 7°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het fair play-beginsel en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"1.1. Artikel 8 van het EVRM stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden. Het grondrecht verschaft een basis voor mensen die tot eenzelfde gezin behoren om hun belangen in rechte te doen gelden.

(VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y., Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738)

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden, maar ook een positieve plicht om die maatregelen te nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Eenzijds dient de overheid zich te onthouden van alle onnodige inmengingen in het familieleven, anderzijds dient zij ook actief op te treden met het oog op het mogelijk maken van dat familieleven. (Hof Mensenrechten, Paula en Alexandra Marckx v. Belgium, arrest van 13 juni 1979, Publ. Hof, Serie A, Vol. 31, § 31).

Meer systematisch hanteert het Hof voor de Rechten van de Mensen twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten: 'bestaat er een band van bloed- of aanverwantschap?' en 'is deze familiale band voldoende hecht'?

(Commissie, nr.10.730/84, rapport van 7 oktober 1986)

Art. 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarborgt ook het recht op eerbiediging voor het gezins- en privéleven.

1.2. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Unie waarborgen het recht op effectief beroep.

1.3. Artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) bepaalt wat volgt: (...)

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie wordt behandeld.

2. Dit recht behelst met name

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;” (...)

Sinds de inwerkingtreding op 01/12/2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient de verplichting om verzoeker te horen vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt met nadelige gevolgen voor hem te worden toegepast in het raam van artikel 41, lid 2, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zoals toegelicht door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg.

Krachtens de toelichting bij art.41 van bovenvermeld Handvest is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen door particulieren.

Zie:

DENIJS L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, p. 223 voetnoot 699

1.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Een zorgvuldig besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Een beleidsnorm mag niet automatisch zonder enig nader onderzoek in een individueel geval worden toegepast. Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht.

Zie:

RvS, arrest nr. 167.411 van /02/2007,
RvS, arrest nr. 154954 van 14/02/2006,
RvS, arrest nr. 26358 van 15/04/1986,
RvS, arrest nr. 81872 van 16/07/1999,
RvS, arrest nr. 99049 van 24/09/2000,
RvS, arrest nr. 26044 van 09/01/1986,
RvS, arrest nr. 28378 van 02/07/1987,
RvS, arrest nr. 89982 van 02/10/2000,

1.5. Het Fair-play-beginsel vereist dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

1.6. Vertrouwensbeginsel voorschrijft dat een burger erop moet kunnen vertrouwen, dat een bepaalde toezegging van een bestuursorgaan ook wordt nagekomen.

1.7. Krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 houdt de minister of zijn gemachtigde, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

2.1.

Verzoeker heeft zijn recht op gezinshereniging krachtens artikel 40bis §2, eerste lid, 3° junto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 laten gelden. Op 28/05/2015 heeft verwerende partij een bijlage 20 genomen lastens verzoeker. Verzoeker kan binnen 30 dagen te rekenen vanaf de kennisgeving een schorsend beroep indienen tegen de bijlage 20, wat hij effectief heeft gedaan.

Verwerende partij verwijst in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten naar het inreisverbod betekend op 15/12/2012 en naar artikel 74/12 van de vreemdelingenwet van 15/12/1980. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij ten onrechte dat verzoeker zich niet op het Belgisch

grondgebied mag bevinden zolang het inreisverbod niet is opgeheven. Dit staat haaks op de verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken. In een brief van 20 maart 2014 aan het Kruispunt Vreemdelingenrecht verduidelijkt de Dienst Vreemdelingenzaken zijn praktijk bij aanvragen gezinshereniging na een inreisverbod. Volgens de verklaringen van DVZ in maart 2014 kan een vreemdeling een aanvraag tot gezinshereniging indienen in België. Indien de vreemdeling aan de voorwaarden van de gezinshereniging voldoet, beschouwt de DVZ die aanvraag als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. Een aparte aanvraag tot opheffing is dan niet nodig. Als niet voldaan is aan de gezinsherenigingsvoorwaarden blijft het inreisverbod behouden en moet de betrokkene het land verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ook herhaald dat een inreisverbod het recht op gezinshereniging niet in de weg staat. In haar rechtsspraak meent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook dat een inreisverbod een aanvraag op grond van artikel 40bis / 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 vanuit het Belgisch grondgebied niet belet.

Zie :

RvV, arrest nr 135.627 van 19 december 2014;

RvV, arrest nr 139.567 van 26 februari 2015;

RvV, arrest nr 142.682 van 2 april 2015 ;

In onderhavig geval beschikt verzoeker over een beroepstermijn van 30 dagen vanaf de kennisgeving van de bijlage 20 dd. 28/05/2015 om een schorsend beroep in te dienen. In het licht van de verklaringen van DVZ dient de hangende procedure beschouwd te worden als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bijlage 20 vernietigt en DVZ naderhand de aanvraag van een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 inwilligt, wordt het inreisverbod als opgeheven beschouwd.

In de stand van zaken kan verwerende partij dus geen bevel om het grondgebied te verlaten afleveren met als enkele motivering een verwijzing naar het inreisverbod dd. 15/12/2012.

2.2.

Tussen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betekend op 15.12.2012 en de bestreden beslissing zijn er nieuwe elementen gerezen o.a. de aanvraag dd. 31/10/2014 van een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de bovenvermelde vreemdelingenwet.

Verwerende partij had dus kennis van de gezinsscel en de schorsende beroepsmogelijkheden zoals blijkt uit het administratief dossier (aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en de bijlage 20 van 28/05/2015).

2.3.

Het Europees Hof en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben meermaals herhaald dat de soevereine bevoegdheid van Staten om de toegang en het verblijf van vreemdelingen te controleren uitgeoefend dient te worden in het licht van hun internationale verplichtingen o.a. het EVRM.

Zie:

EHRM, arrest nr. 13178/03 van 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeke en Kaniki Mitunga t. België p. 16 § 48),

RvV, arrest nr. 20.075 van 8 december 2008,

RvV, arrest nr. 14.727 van 31 juli 2008,

Ingeval van uitvoering van de bestreden beslissing zal de hangende en schorsende procedure voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen tegen de bijlage 20 dd. 28/05/2015 zonder nuttig effect zijn. Desgevallend zou het recht van verzoeker op een effectief beroep ontnomen worden.

Ingeval van uitvoering van de bestreden beslissing zal het gezin gescheiden worden. Verwerende partij had ook kennis van de familiale en financiële banden tussen verzoeker /zijn Belgische ouder en van de socio-affectieve banden in België (lang verblijf sedert 2010, studies,).

3.1.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen afweging heeft gemaakt tussen de grondrechten van verzoeker (namelijk, artikelen 8 en 13 van het EVRM en artikelen 7 en 47 van het Handvest voor de grondrechten van de Unie) enerzijds, en de beperkingen tot toegang/verblijf van vreemdelingen op haar grondgebied anderzijds.

3.2.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met belangrijke elementen van het dossier o.a. de familiebanden, de socio-affectieve banden die werden ingeroepen sedert het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

3.3.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de impliciete opheffing van het inreisverbod en, dit in strijd met haar eigen verklaringen en de vaste rechtsspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4.

Men dient ook vast te stellen dat verzoeker niet werd gehoord door verwerende partij vooraleer de bestreden beslissing werd genomen en dit ondanks de nadelige effecten ervan.

4.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, artikel 62, 39/79 alinea 2 point 7°, en 74/13 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie artikelen 8 en 13 van het EVRM.

Verwerende partij schendt ook in onderhavig geval het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het fair-play beginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden. In onderhavig geval heeft verwerende partij ook een kennelijke appreciatiefout gemaakt."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Hij stelt dat er tussen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 15 december 2012 en de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn gerezen waarmee de gemachtigde geen rekening heeft gehouden. In dat licht wijst hij op zijn aanvraag van een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waardoor het inreisverbod van 15 december 2012 als impliciet opgeheven dient te worden beschouwd. Volgens verzoeker vermocht de gemachtigde dan ook niet het thans bestreden bevel om het grondgebied af te leveren met als enkele motivering een verwijzing naar dit inreisverbod.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, en op grond van de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan twee beslissingen die hem werden betekend op 15 december 2012, met name een inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker, die aldus onderworpen is aan een inreisverbod, krachtens artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan dient aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland, en dat hij tijdens het onderzoek van die aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk en zich dus niet op het Belgische grondgebied mag bevinden.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de gemachtigde op 15 december 2012 de beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage

13sexies), omdat verzoeker geen gevolg gegeven had aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is echter niet betwist dat verzoeker op 1 december 2014 een bijlage 19ter ontving, in het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn, in functie van zijn moeder, E.P.G.G, van Belgische nationaliteit. Uit het rijksregister blijkt dat verzoeker ingevolge deze aanvraag, en na de positieve woonstcontrole die hieraan noodzakelijkerwijze voorafgaat, op 20 januari 2015 in het Vreemdelingenregister werd ingeschreven en in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie, moet worden beschouwd als een impliciete opheffing, wijst de Raad erop dat de afgifte van een dergelijk attest van immatriculatie op grond van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) duidelijk niet verenigbaar is met het bestaan van een voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) dat werd afgegeven aan verzoeker. Nu verzoeker in de hoedanigheid van familielid van een Belg een verblijfskaart heeft aangevraagd, is dit attest van immatriculatie in de plaats gekomen van dit bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod dat daarop steunde. Dit impliceert dat zowel dit bevel om het grondgebied te verlaten van 15 december 2012 als het inreisverbod van diezelfde datum uit het rechtsverkeer zijn verdwenen wanneer op 20 januari 2015 aan verzoeker een attest van immatriculatie werd afgegeven (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 (beschikking)). Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing op 28 mei 2015, deze beslissing niet louter kon motiveren door te verwijzen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 december 2012 en het inreisverbod van diezelfde datum waaraan verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven, nu deze beslissingen voordat de thans bestreden beslissing werd genomen conform de aangehaalde recente rechtspraak van de Raad van State reeds uit het rechtsverkeer waren verdwenen. Een verdwenen bevel en inreisverbod kunnen evenmin herleven. Dit getuigt eveneens van een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing, nu verzoeker terecht aanvoert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met nieuwe elementen in het dossier waarvan hij duidelijk op de hoogte was, m.n. de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in het licht van gezinshereniging met zijn Belgische moeder en de afgifte van het A.I, sedert het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 15 december 2012. Verweerder laat deze argumenten van verzoeker in de nota volledig onverlet.

Gelet op het voorgaande dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt eveneens. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES